

V A R G A V I R Á G

Utolsó év

Bár álmodnék: „Gyere el hozzám”, madárcsend
pihegne kezemben, fenyőfák tűlevelei mutatnák
kémlelni az eget. Árnyékos szerelmi légyott,
lenne értelme: fölébredni hova,
mindennek volna értelme: levél s örökkévalóság
megtalálná jelöltjét. Nem volna háborúság
többé közöttünk, és örömtelen nem halnánk meg.
Szerelmi üzeneteket dobálok hozzád
gondolatban a körtefák alá, testem katrocából
próbálok kiszabadítani
magamból a szavakat, mint egy
az utolsó madárdalt: „Gyere vissza”, dúdoló.
Ez az utolsó, kétségbeesett
próbálkozás, utána semmi. Babaház, gyerekszokni,
mézeskalács friss máza csorran az asztalra.
Nélküled nincs teljesség, csupán transzparencia.
Kopogtatom a gépet, minden leütésnél
a hiányt csak növelem. Átúsznék egy folyón.
És túlsó partja te lennél.

Madárdal megint

Még a szobát sem kell elsötétíteni,
mintha nyitott szemmel álmodnék.
Kinyitom az ablaktáblákat: autók
raja zúg. A folyó mellé álllok:
súlytalan, leomló partszél, a sás
mocskos szavakat zúg.
Terv szerint tenyészik minden:
Chloét átdöfik lándzsával megint,
felázott mezők és humusz.
Nőnie kell a szerelemnek,
de mégis hol is kezdjem el?
Néhány ötlet kellene
az élhetőbb világért,
de oly szűk minden, behatárolnak
a lehetőségeim, bekerít lassan
az álom is. Csak a madárhangok
mutatják azt, mintha éppen kiút
lehetnének ebben a világban.
Csivitelnek és nem vesznek tudomást
a világ indítékairól.

Negyedik állítás

Negyedik állítás az, ami a pillanatok
foglya marad, mint letakart verdeső
pillangó felett a tér, ott is történik
valami, a porzás és vad megtermékenyítése
a levegőnek. Ismeretlen a kéz, és
még nagyobb csoda, ha a szem elengedi
távolon túlra, kifelé az ablakdeszka
irányába, ha egyáltalán létezik a világnak
egy nem hermeneutikus elcsomagolása,
Az első állítást elfelejtettem.
Vagy benne foglaltatik az előzőekben

Egyszerűen

Apró síház az út fordulóján.
Sustorog az eső. Mi bent
pihenünk. Szeretkezni kellene
minden nap itt az esőgyűjtőnek
dőlve, a kispadon, mindenhol,
az ágyasokban, és a patak vékonyka
pallóján, míg ki nem
világosodik, és narancsszín
tarajt nem növeszt az ég.
Vagyis alkonyatig. Ameddig lehet.
Gondolataim pihegnek majd,
mint egy eseménytelen
létben, amikor te még nem voltál.
Avar – befedem arcodat.
Mennyi lehetetlen ígéret,
a levelek szélén, az erezetben
hajszálcsovek, száguld
a vérkörön át a teljesedés. Pedig
szó sincs drága kúráról,
csupán rozsdás vízmelegítőről,
kulacsról, és egy sárga ponyvájú
sátorról, amely lebontva áll. Nos?

Elmulás